

Lap: *Kossuth Népe*

Megjelent: 1946 MÁR. 12

Tavaszi vasárnap

(N. A.) Áradt, hömpölygött a tömeg egész napon át ki a szabad levegőre. A Városliget, a parkok embertengerré váltak, melyek fürödtek a koratavaszi nap aranyában. A sugarak már melegen csókolták az arcokat és át-sütötték a kopott télkabátokat, szőrét hullató bundákat. Mintha az egész nagyváros csak most hagyta volna el először kellemetlen téli óvóhelyét, a hideg, fűtetlen lakásokat, mintha most érkezett volna, kimerítő messzeségből, ahová a tél deportálta.

Ez volt az első igazán tavaszi nap — nyugodt, békességes, örömmel teljes. Gyönyörű vasárnap, telve a tavasz ünnepi hangulatával, tűzével, újatával. Új feltámadás volt, az új élet számtalan apró titokzatos jelével, tünetével, a biztató jövő üzenetével és ígéréttel. Elnézem a Liget fáit, melyek kitarják karjait a tavasz ölelésére. Olyanok, mint ez a nagy romváros. Fekete ágaikon csüngenek a száraz levelek, lent az avar zörög a léptek nyomán, karvastagságú ágak, vékony gallyak törötten, bénán lógnak alá, tél fagyasztotta, süvítő szél boronálta törzsük meghajolt az élet gondjainak terhe, a viszontagságok súlya alatt, kérgükön vastag repedések — olyanok, mint egy romház. De fent a magasban, a gallyak karjai alatt már ott vannak az embriók, a rügyek. Új élet a romokon.

Ma olyanok az emberek is, mint a Liget fáit, mint a város házai. Romosok, de szemükbe visszaköltözött az erő, az élet rügyei. Rikkancsok rohannak az utcákon és kínálják a legfrissebb szenzációkat.

Egy bérház tövében felnézek a magasba, az azurkék tavaszi ég felé. A ház középső homlokfalát elvitte a bomba és egymás fölött négy lakás meztelen keresztmetsete látszik. Fent a negyedik emeleten egy asszony ül a három fal között. Egy ócska szekrény és egy kályha maradt csak . . . Ott ül az asszony és körülötte tiz-tizenöt orpington-tyúk, meg egy kis malac. Farmot rendezett be a magasban s talán ebből fogja újjáépíteni lakását. Új élet a romokon.

Lent gyerekeket tolnak kocsikban, vezetnek kézenfogva. Ezret, tízezret, százezret . . . Még sohasem láttam ennyit Budapesten. Egészségesek, kövérek, arcukon a tavasz pírja. Pedig ahogyan utánaszámolok, valamennyien az óvóhelyeken pillanthatták meg nem a nap-, hanem a gyertyavilágot. Vagy ott fogantak ágyúdörgés és tűzeső közben.

Napi szenzációk: politikai válság? Világválság? Mindez csak muló dolog, az örök az, amit most látok, — az örökkétartó és örök-megújuló élet.